

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

21. februar 2018*

»Appel – annulationssøgsmål – artikel 263, stk. 6, TEUF – formaliteten – søgsmålsfrist – beregning – tidligere medlem af Europa-Parlamentet – afgørelse om inddrivelse af godtgørelse til parlamentarisk assistance – gennemførelsesbestemmelser til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer – artikel 72 – klageproceduren ved Europa-Parlamentet – forkyndelse af afgørelse, der indeholder et klagepunkt – anbefalet postforsendelse, som adressaten ikke har afhentet«

I sag C-326/16 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 9. juni 2016,

LL ved advokatas J. Petrulionis,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Parlamentet ved G. Corstens og S. Toliušis, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.L. da Cruz Vilaça, og dommerne E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger (refererende dommer) og F. Biltgen,

generaladvokat: M. Szpunar

justitssekretær: fuldmægtig M. Aleksejev,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 17. maj 2017,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. juli 2017,

afsagt følgende

* Processprog: litauisk.

Dom

- 1 LL, der er tidligere medlem af Europa-Parlamentet, har i appelskriftet nedlagt påstand om ophævelse af kendelsen afsagt den 19. april 2016 af Den Europæiske Unions Ret, LL mod Parlamentet (T-615/15, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2016:432), hvorved Retten afviste appellansens søgsmål, der bl.a. var anlagt til prøvelse af Parlamentets afgørelse af 17. april 2014 om inddrivelse af en godtgørelse til parlamentarisk assistance, som appellanten havde fået udbetalt i løbet af sin parlamentsperiode, idet dette søgsmål var anlagt for sent (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

- 2 Europa-Parlamentets præsidiiums afgørelse af 19. maj og 9. juli 2008 om gennemførelsesbestemmelser til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer (EUT 2009, C 159, s. 1), i den affattelse, der er gældende fra den 21. oktober 2010 (EUT 2010, C 283, s. 9) (herefter »gennemførelsesbestemmelserne«), bestemmer i artikel 68, stk. 1, med overskriften »Tilbagekrævning af uberettiget udbetalte beløb«:

»Ethvert beløb, der fejlagtigt er udbetalt i henhold til disse gennemførelsesforanstaltninger, kræves tilbagebetalt. Generalsekretæren giver pålæg om inddrivelse af sådanne beløb fra det pågældende medlem.«

- 3 Gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72 med overskriften »Klage« bestemmer:

»1. Et medlem, der mener, at den kompetente tjenestegren ikke har anvendt disse gennemførelsesbestemmelser korrekt på vedkommendes tilfælde, kan indgive en skriftlig klage til generalsekretæren.

Generalsekretærens afgørelse om klagen skal være ledsaget af en begrundelse.

2. Såfremt medlemmet ikke er enig i generalsekretærens afgørelse, kan vedkommende inden for to måneder fra modtagelsen af afgørelsen anmode om, at sagen henvises til kvæstorerne, som træffer afgørelse efter at have hørt generalsekretæren.

3. Er en part i klageproceduren ikke enig i kvæstorerens afgørelse, kan vedkommende inden for to måneder fra modtagelsen af denne afgørelse anmode om, at sagen henvises til Præsidiumet, som træffer den endelige afgørelse.

4. Denne artikel finder ligeledes anvendelse på et medlems retssuccessor og på tidligere medlemmer og disses retssuccessorer.«

Tvistens baggrund og den omtvistede afgørelse

- 4 Appellanten var medlem af Europa-Parlamentet fra den 1. maj til den 19. juli 2004.
- 5 Efter en undersøgelse foretaget af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), hvorved det blev konstateret, at appellanten uretmæssigt havde fået udbetalt en godtgørelse på 37 728 EUR til parlamentarisk assistance, traf Parlamentets generalsekretær den 17. april 2014 den omtvistede afgørelse om inddrivelse af dette beløb. Denne afgørelse og debetnotaen af 5. maj 2014, der beskrev de nærmere regler for inddrivelsen, blev meddelt appellanten den 22. maj 2014.
- 6 Appellanten var ikke enig med den omtvistede afgørelse og indbragte den for kvæstorerne i medfør af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72, stk. 2.

- 7 Afslaget på denne klage blev meddelt appellanten ved kvæstorernes skrivelse af 3. december 2014, som vedkommende ifølge sine egne oplysninger fik kendskab til den følgende dag.
- 8 Den 2. februar 2015 indgav appellanten i medfør af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72, stk. 3, en klage til Parlamentets præsidium til prøvelse af kvæstorernes afgørelse og af den omtvistede afgørelse.
- 9 Parlamentets præsidium afslog appellants klage ved afgørelse af 26. juni 2015 (herefter »præsidiets afgørelse«).
- 10 Ifølge Parlamentet blev denne afgørelse sendt ved anbefalet skrivelse den 30. juni 2015 til den adresse, som appellanten havde angivet i sin klage til præsidiets. Efter udløbet af opbevarelsesfristen på 15 dage returnerede det belgiske postvæsen skrivelsen, idet appellanten ikke havde afhentet den.
- 11 Den 10. september 2015 modtog appellanten en e-mail fra en tjenestemand ved Parlamentet, som bl.a. var vedhæftet præsidiets afgørelse.

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede kendelse

- 12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 4. november 2015 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse og af debetnotaen af 5. maj 2014 samt om, at Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 13 Til støtte for søgsmålet fremsatte appellanten i det væsentlige to anbringender, der for det første vedrørte den omstændighed, at den omtvistede afgørelse, kvæstorernes afgørelse, præsidiets afgørelse og debetnotaen var ulovlige og ubegrundede, og for det andet tilsidesættelse af princippet om forældelse, princippet om en rimelig frist, retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ved vedtagelsen af den omtvistede afgørelse og debetnotaen.
- 14 I den appellerede kendelse bemærkede Retten, at et annullationssøgsmål i medfør af artikel 263, stk. 6, TEUF skal indgives inden to måneder efter, at den anfægtede retsakt, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt appellanten, eller, i mangel heraf, senest to måneder efter, at appellanten har fået kendskab til den. Efter at have fremhævet søgsmålsfristens præceptive karakter fastslog Retten i den appellerede kendelses præmis 7 og 8, at de anfægtede retsakter var blevet vedtaget henholdsvis den 17. april og den 5. maj 2014 og meddelt appellanten den 22. maj 2014, og at sagen var blevet anlagt mere end 17 måneder efter sidstnævnte dato, uden at appellanten havde påberåbt sig uforudsete omstændigheder eller force majeure. Følgelig afviste Retten søgsmålet fra realitetsbehandling, da det var blevet anlagt for sent.

Parternes påstande

- 15 Ved appelskrift har appellanten nedlagt følgende påstande:
 - Den appellerede kendelse ophæves.
 - Sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling.
- 16 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:
 - Appellen forkastes som åbenbart ugrundet.
 - Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne i appelsagen.

Appellen

- 17 Til støtte for appellen har appellanten fremført fire anbringender. Med det første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har foretaget en utilstrækkelig behandling af sagen, og at den begik en retlig fejl i forbindelse med anvendelsen af artikel 263, stk. 6, TEUF og gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72. Med det andet anbringende finder appellanten, at Retten har tilsidesat procesreglementets artikel 126. Det tredje anbringende vedrører Rettens tilsidesættelse af artikel 47, stk. 1 og 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Endelig har appellanten med sit fjerde anbringende foreholdt Retten, at den i strid med artikel 133 og artikel 134, stk. 1, i Rettens procesreglement har truffet afgørelse om, at appellanten afholder sine egne omkostninger.

Det første anbringende

Parternes argumenter

- 18 Det første anbringende kan opdeles i to led.
- 19 Med det første anbringendes første led har appellanten i det væsentlige foreholdt Retten, at den ikke har undersøgt alle de beviser, som er blevet fremlagt til støtte for søgsmålet, på fyldestgørende vis, idet den har undladt at tage den omstændighed i betragtning, at appellanten havde indledt klageproceduren i gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72.
- 20 Med det første anbringendes andet led har appellanten foreholdt Retten, at den har tilsidesat bestemmelserne i artikel 263, stk. 6, TEUF, og gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72, idet det indirekte fremgår af den appellerede kendelse, at iværksættelsen af klageproceduren i artikel 72 ikke har indvirkning på beregningen af søgsmålsfristen i artikel 263, selv om denne procedure ifølge appellanten udgør en obligatorisk administrativ procedure.
- 21 Parlamentet har bl.a. gjort gældende, at den pågældende procedure, i modsætning til klageproceduren i artikel 90 og 91 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, er fakultativ. Desuden har Parlamentet anført, at da appellanten har valgt proceduren i gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72, har vedkommende ikke længere mulighed for at anlægge et søgsmål til prøvelse af den omtvistede afgørelse, men må afvente udfaldet af klageproceduren og i givet fald anlægge sag til prøvelse af præsidiets afgørelse.
- 22 Hvad angår beregningen af søgsmålsfristen har Parlamentet fremført, at appellanten både for Retten og i appelskriftet har nedlagt påstand om annullation af den omtvistede afgørelse og af debetnotaen, men ikke af præsidiets afgørelse. Parlamentet udleder heraf, at eftersom søgsmålsfristen som omhandlet i artikel 263, stk. 6, TEUF beregnet fra den dag, hvor der blev givet meddelelse om den omtvistede afgørelse og debetnotaen, var overskredet med 17 måneder, var Retten forpligtet til at afvise sagen, da den var anlagt for sent.

Domstolens bemærkninger

- 23 Det første anbringendes andet led, som skal behandles først, vedrører en retlig fejl med hensyn til anvendelsen af artikel 263, stk. 6, TEUF og gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72, i det omfang det i den appellerede kendelse forudsættes, at iværksættelsen af klageproceduren i artikel 72 ikke har indvirkning på beregningen af søgsmålsfristen i henhold til førstnævnte bestemmelse.
- 24 Hvad angår klageproceduren i gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72 bemærkes indledningsvis, at det fremgår af selve artiklens ordlyd, at proceduren heri er fakultativ.

- 25 I denne henseende bemærkes, at en administrativ klageadgang, hvad enten den er fakultativ eller ej, har til formål at muliggøre og fremme en mindelig bilæggelse af tvister mellem vedkommende og administrationen (jf. analogt dom af 23.1.1986, Rasmussen mod Kommissionen, 173/84, EU:C:1986:29, præmis 12, og af 7.5.1986, Rihoux m.fl. mod Kommissionen, 52/85, EU:C:1986:199, præmis 12 og den deri nævnte retspraksis), for at undgå en retssag som anført af generaladvokaten i punkt 35 og 36 i forslaget til afgørelse.
- 26 Heraf følger bl.a., at spørgsmålet, om en administrativ klageadgang er fakultativ eller obligatorisk, er uden betydning for den omstændighed, at en administrativ procedure udgør et forudgående administrativt retsmiddel. Som anført af generaladvokaten i punkt 42 i forslaget til afgørelse hvad angår det af Parlamentet fremførte argument om, at Parlamentets administration ikke er pålagt en svarfrist i modsætning til klager i henhold til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, hvori der gælder en sådan frist, bemærkes blot, at vedtægten indeholder en nødvendig garanti i tilfælde af en obligatorisk administrativ klageadgang for at undgå forsinkelser, eller at det bliver umuligt for vedkommende at anlægge sag som følge af administrationens undladelse. Derimod kan fraværet af en sådan frist i en fakultativ administrativ procedure ikke begrænse adgangen til domstolsprøvelse, idet vedkommende til enhver tid kan afstå fra at fortsætte den forudgående administrative procedure og anlægge et søgsmål.
- 27 I denne henseende skal det fremhæves, at klageproceduren ville blive berøvet sin effektive virkning, hvis et medlem af Europa-Parlamentet efter at have benyttet muligheden for en mindelig bilæggelse af tvisten skulle anlægge sag inden afslutningen af denne administrative procedure for at overholde fristen for at anlægge sag til prøvelse af den omtvistede afgørelse.
- 28 Retten har derfor begået en retlig fejl ved at konstatere, at sagen er anlagt for sent, uden at tage hensyn til den klageprocedure, som appellanten har indledt.
- 29 Følgelig tages det første anbringende til følge, og den appellerede kendelse ophæves, uden at det er nødvendigt at tage stilling til det første led af dette anbringende eller appellens øvrige anbringender.

Formaliteten med hensyn til sagen i første instans

- 30 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffene afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.
- 31 På dette stadium af sagen er Domstolen ikke i stand til at træffe afgørelse om realiteten i den sag, der er anlagt ved Retten, da dette indebærer en undersøgelse af retlige spørgsmål på grundlag af forhold, som ikke er blevet vurderet af Retten eller behandlet ved Domstolen (jf. i denne retning dom af 17.7.2008, Athinaïki Techniki mod Kommissionen, C-521/06 P, EU:C:2008:422, præmis 66).
- 32 Domstolen råder derimod over nødvendige oplysninger til at træffe endelig afgørelse om, hvorvidt nævnte søgsmål til prøvelse af den omtvistede afgørelse kan antages til realitetsbehandling (dom af 27.2.2014, Stichting Woonpunt m.fl. mod Kommissionen, C-132/12 P, EU:C:2014:100, præmis 66).
- 33 Hvad for det første angår beregningen af søgsmålsfristen har Parlamentet i denne sag anført, at hvis et medlem af Europa-Parlamentet vælger at følge klageproceduren i gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72 for at anfægte en afgørelse, kan vedkommende ikke længere anlægge en sag til prøvelse af denne afgørelse, men skal anfægte præsidiets afgørelse, hvorved klagen afvises.

- 34 Som det imidlertid fremgår af præmis 26 i nærværende dom, er spørgsmålet, om en administrativ klageadgang er fakultativ eller obligatorisk, uden betydning både for den omstændighed, at en administrativ procedure udgør et forudgående administrativt retsmiddel, og for vedkommendes ret til, til enhver tid, at anlægge sag.
- 35 Det kan derfor ikke antages, navnlig med hensyn til retten til effektive retsmidler, som er fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at iværksættelsen af en klageprocedure som omhandlet i gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72 berører retten til at anlægge sag til prøvelse af den omtvistede afgørelse.
- 36 Det bemærkes i øvrigt, at Domstolen i forbindelse med klageproceduren i artikel 90 og 91 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union har fastslået, at den administrative klage og den udtrykkelige eller stiltiende afvisning heraf er en integrerende del af en sammensat procedure. Under disse omstændigheder har et annulationsøgsmål, selv om det formelt vedrører afvisningen af klagen, til følge, at Domstolen skal prøve den akt, der indeholder det klagepunkt, som har været genstand for klagen (dom af 17.1.1989, Vainker mod Parlamentet, 293/87, EU:C:1989:8, præmis 7 og 8).
- 37 Desuden har Domstolen hvad angår nævnte vedtægt fastslået, at en sag kan antages til realitetsbehandling, uanset om den alene vedrører den første omtvistede afgørelse, afgørelsen om afvisningen af klagen eller begge afgørelser i forening, under forudsætning af, at klagen er indgivet, og sagen er anlagt inden for de frister, som er fastsat i disse bestemmelser (dom af 26.1.1989, Koutchoumoff mod Kommissionen, 224/87, EU:C:1989:38, præmis 7, og af 10.3.1989, Del Plato mod Kommissionen, 126/87, EU:C:1989:115, præmis 9).
- 38 I overensstemmelse med princippet om procesøkonomi kan Unionens retsinstanser imidlertid fastslå, at der ikke er grundlag for at tage særskilt stilling til de påstande, der er rettet mod afgørelsen om afslag på klagen, når det kan konstateres, at disse påstande ikke har et selvstændigt indhold, og de reelt er sammenfaldende med de påstande, der er rettet mod den afgørelse, der har været genstand for klagen (jf. i denne retning dom af 17.1.1989, Vainker mod Parlamentet, 293/87, EU:C:1989:8, præmis 7-9).
- 39 Dette kan bl.a. være tilfældet i de situationer, hvor Unionens retsinstanser fastslår, at afgørelsen om at afslå klagen, herunder når den har stiltiende karakter, blot bekræfter den afgørelse, der er genstand for klagen, og at annullation af afgørelsen om at afslå klagen følgelig ikke medfører andre virkninger for den berørte persons retlige situation end de virkninger, der følger af annullationen af den afgørelse, som er genstand for klagen.
- 40 Som anført af generaladvokaten i punkt 40 i forslaget til afgørelse, gælder de samme betragtninger for den klageprocedure, der i medfør af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72 er fastsat for medlemmer af Europa-Parlamentet.
- 41 Følgelig har Retten med urette afvist det af LL anlagte søgsmål fra realitetsbehandling som anlagt for sent, idet den lagde den omtvistede afgørelses og ikke præsidiets afgørelse til grund som søgsmålsfristens begyndelsestidspunkt.
- 42 På den ene side fremgår det af de oplysninger, som er blevet fremlagt for Domstolen, bl.a. under retsmødet, at appellanten kun er blevet summarisk informeret om afslaget på klagerne ved kvæstorernes afgørelse og præsidiets afgørelse, og at disse afgørelser, som blot bekræfter den omtvistede afgørelse, ikke ændrer vedkommendes retlige situation i forhold til den, som følger af den omtvistede afgørelse.

- 43 På den anden side må det, henset til betragtningerne i nærværende doms præmis 34 og 35, konstateres, at fristen for et annullationssøgsmål først er begyndt at løbe i forhold til appellanten den dag, hvor vedkommende blev meddelt præsidiets afgørelse, som afsluttede klageproceduren i gennemførelsesbestemmelsernes artikel 72.
- 44 Under alle omstændigheder fremgår det af stævningen for Retten, at appellanten ligeledes sigtede til kvæstoreernes og præsidiets afgørelse.
- 45 Hvad for det andet angår meddelelsen af præsidiets afgørelse bemærkes for det første, at det fremgår af artikel 297, stk. 2, tredje afsnit, TEUF, at afgørelser, der angiver, hvem de er rettet til, meddeles dem og får virkning ved denne meddelelse, uden at denne bestemmelse definerer begrebet »meddelelse«.
- 46 Som anført af generaladvokaten i punkt 59 i forslaget til afgørelse, er denne bestemmelse et udtryk for et retssikkerhedsprincip, som indebærer, at de rettigheder og pligter, der følger af en individuel administrativ retsakt, ikke kan gøres gældende over for adressaten, så længe retsakten ikke er blevet bragt til den pågældendes kendskab.
- 47 For det andet fremgår det af artikel 263, stk. 6, TEUF, at et annullationssøgsmål skal anlægges inden to måneder efter, at retsakten, når der kræves meddelelse heraf, er meddelt appellanten, eller i mangel heraf senest to måneder efter, at vedkommende har fået kendskab til den. Som i artikel 297, stk. 2, tredje afsnit, TEUF er begrebet »meddelt« ikke defineret i bestemmelsen. I henhold til procesreglementets artikel 60 forlænges denne frist under hensyn til afstanden med en fast frist på ti dage.
- 48 Hvad angår den forskriftsmæssige meddelelse af Unionens retsakter har Domstolen præciseret, at en afgørelse anses for behørigt meddelt som omhandlet i artikel 263, stk. 6, TEUF og artikel 297, stk. 2, tredje afsnit, TEUF, når den er fremsendt til adressaten, og denne har kunnet gøre sig bekendt dermed (jf. i denne retning dom af 13.7.1989, Olbrechts mod Kommissionen, 58/88, EU:C:1989:323, præmis 10, og kendelse af 2.10.2014, Page Protective Services mod EEAS, C-501/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:2259, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 Det bemærkes ligeledes, at det tilkommer den part, som gør gældende, at en stævning er for sent indleveret, at påvise, fra hvilken dag fristen for indlevering heraf begyndte at løbe (jf. i denne retning dom af 5.6.1980, Belfiore mod Kommissionen, 108/79, EU:C:1980:146, præmis 7, og af 17.7.2008, Athinaiki Techniki mod Kommissionen, C-521/06 P, EU:C:2008:422, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis).
- 50 Parlamentet har i det foreliggende tilfælde fremført, at appellanten blev meddelt præsidiets afgørelse ved anbefalet skrivelse af 26. juni 2015 med modtagelsesbevis, i hvilken forbindelse postvæsenet den 30. juni 2015 havde afleveret en meddelelse om, at der lå en forsendelse til afhentning. Ifølge Parlamentet skal denne skrivelse i overensstemmelse med de nationale regler om postombæring anses for at være behørigt meddelt modtageren på datoen for udløbet af den normale opbevaringsfrist på 15 dage, som anvendes af det belgiske postvæsen, eftersom appellanten ikke havde afhentet denne skrivelse inden for fristen.
- 51 I denne forbindelse er det ubestridt, at appellanten ikke har modtaget den omhandlede skrivelse, idet den blev sendt tilbage til afsenderen uden at være blevet afhentet af appellanten.
- 52 Foruden sin postadresse har appellanten i sin klage angivet sin e-mailadresse, hvortil en tjenestemand i Parlamentet den 10. september 2015 sendte vedkommende en e-mail, som bl.a. var vedhæftet præsidiets afgørelse. Appellanten bekræftede øjeblikkeligt modtagelsen af denne e-mail.

- 53 Det er derfor med urette, at Parlamentet har hævdet, at meddelelsen i nærværende sag udelukkende blev foretaget ved den anbefalede skrivelse, selv om sidstnævnte ikke blev afhentet inden for den frist, som det belgiske postvæsen giver hertil.
- 54 Den af Parlamentet påberåbte omstændighed, at den pågældende skrivelse blev sendt til den adresse, som appellanten havde angivet i klagen, og at appellanten hverken havde informeret Parlamentet om en flytning til vedkommendes oprindelsesland eller fået videresendt post til sin nye adresse, er ligeledes uden betydning, og det gælder så meget desto mere, som de juridiske konsekvenser af en sådan undladelse ikke er definerede, selv om det antages, at der består en forpligtelse til at meddele adresseændringer.
- 55 I nærværende sag må det antages, at Parlamentet tillige har meddelt den omtvistede afgørelse ved e-mail af 10. september 2015, således at fristen på to måneder og ti dage først er begyndt at løbe i forhold til appellanten den dag, hvor vedkommende har fået fuldt kendskab til denne afgørelse.
- 56 Da Parlamentet ikke har ført bevis for, at appellanten havde fået fuldt kendskab til den omtvistede afgørelse inden modtagelsen af den nævnte e-mail, er fristen på to måneder og ti dage først begyndt at løbe den 10. september 2015. Følgelig er sagen i første instans, der blev anlagt den 4. november 2015, ikke anlagt for sent.

Sagsomkostninger

- 57 Da sagen hjemvises til Retten, bør afgørelsen om sagsomkostningerne i appelsagen udsættes.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

- 1) **Kendelsen afsagt den 19. april 2016 af Den Europæiske Unions Ret, LL mod Parlamentet (T-615/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:432), ophæves.**
- 2) **Sagen hjemvises til Den Europæiske Unions Ret med henblik på, at denne træffer afgørelse vedrørende realiteten.**
- 3) **Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.**

Underskrifter